

“Does God still love me?”

“I’m not afraid, Sister,” Michelle said. “Really, I’m not.” Her eyes had that look that the dying sometimes get... a serene gaze that can seem close to angelic. That’s how I knew she truly meant what she said.

I took her frail hand and pressed it to my heart.

She had lost so much weight, her hands were as light as birds’ wings. I felt if I didn’t hold on, they could just flutter away, towards heaven.

She smiled at me, a smile that could light up a room. That’s what the rest of the kids at Covenant House remember about Michelle the most.

She was always ready with a smile.

“Sister? Can I ask you a favor?”

“Ask away,” I replied, my throat sore from holding back tears.

“Will you be here when I die? Just like this, holding my hand?”

“You can count on it.”

Michelle was already HIV positive when I met her.

That was back in 1990. She showed up at our door late one night - a scrawny, raven-haired beauty with deep-set eyes and an infectious laugh.

But the symptoms, those horrible symptoms of AIDS, had already begun to eat away at her...

Sometimes she had night sweats and cried out in her sleep. When she woke up in the morning, the sheets would be soaked all the way through.

She had a hacking cough that never left her. And there were dry patches on her skin that nothing could seem to cure.

We fed her and clothed her and loved her, just like we do all our kids.

Only this time it was a little different.

Because there was no escaping her fate. The kids knew it, I knew it, our staff knew it.

Sooner or later, Michelle was going to die.

There were so many things she wanted to know about death and dying - questions that have challenged theologians and philosophers since the beginning of time.

Questions that, often, I didn't know how to answer.

"Sister, why did God give me this disease?"

"Sister, does God accept drug addicts in heaven?"

"Sister, does God still love me? Did God ever love me?"

The best I could do was tell Michelle what I believe: that God's love and forgiveness are limitless. And always.

That when she left this earth, she would leave pain and suffering behind. That the unconditional love she never received from her parents would be found in the tender embrace of a loving God.

When I told her these things, she nodded sagely.

"You know, that's just how I thought it would be. That's why I'm not scared to die. I think heaven is going to be a wonderful place, where I never feel lonely or sad."

"You know what I think heaven will be like, Sister?"

"What?" I asked.

"Like living at Covenant House."

We buried Michelle just a few weeks ago. I wish you could have met her, and gotten to know her as we did. I think you would have liked her. I know you would have...

“Luth Research recently reported that 65% of all donors toured the websites of non-profit organizations before writing a check, licking a stamp, or attending an event. Clearly, they are looking for reasons to donate... but want (and need) to be convinced to do so with strong, fundraising-specific copy.

If you know the secrets of fundraising success, you'll be well-positioned to take your place among that industry's most successful copywriters.”

„Oare Dumnezeu încă mă iubește?”

„Nu mi-e teamă, soră”, a spus Michelle. „Într-adevăr, nu îmi este.” Ochii ei aveau acel aspect pe care muribunzii îl au uneori ... o privire senină, care părea aproape îngerească. Așa am știut că ea crede în ceea ce spune.

I-am luat mâna fragilă și am apăsat-o pe inima mea.

Pierduse atât de mult în greutate încât mâinile ei erau la fel de ușoare ca aripile păsărilor. Am simțit că dacă nu le țin, pot pur și simplu să zboare departe, spre cer.

Mi-a zâmbit, un zâmbet care ar putea lumina o încăpere. Asta îmi amintesc cel mai mult ceilalți copii de la **Covenant House** despre Michelle.

Era întotdeauna gata cu un zâmbet.

„Soră? Pot să îți cer o favoare?”

„Întreabă!”, i-am răspuns, în timp ce simțeam un nod în gât pentru că m-am abținut să nu plâng.

„Vei fi aici când voi muri? Exact așa, ținându-mă de mână?”

„Poți conta pe asta.”

Michelle avea HIV când am cunoscut-o.

Asta se întâmpla în 1990. A apărut la ușa noastră într-o seară, târziu - o frumusețe sfrijită cu părul negru, cu ochi pătrunzători și un răs contagios.

Dar simptomele, acele simptome oribile ale SIDA, începuseră deja să roadă din ea ...

Uneori transpira noaptea și striga în somn. Când se trezea dimineața, cearșafurile erau udate până la saltea.

Avea o tuse de pirat care nu a părăsit-o niciodată. Și pe pielea ei erau pete uscate pe care nimic nu părea că poate să le vindece.

Am hrănit-o și am îmbrăcat-o și am iubit-o, la fel cum facem cu toți copiii noștri.

Numai că de data asta a fost puțin diferit.

Pentru că soarta ei era pecetluită. Copiii o știau, eu o știam, personalul nostru o știa.

Mai devreme sau mai târziu, Michelle avea să moară.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să le știe despre moarte și a muri - întrebări care i-au provocat pe teologi și filosofi încă de la începutul timpului.

„Soră, de ce mi-a dat Dumnezeu această boală?”

„Soră, oare Dumnezeu acceptă dependenții de droguri în Rai?”

„Soră, oare Dumnezeu încă mă iubește? M-a iubit vreodată Dumnezeu? ”

Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să-i spun lui Michelle ceea ce cred: că dragostea și iertarea lui Dumnezeu sunt nelimitate. Și permanente!

Că atunci când va părăsi acest pământ, va lăsa în urmă durerea și suferința. Că dragostea necondiționată pe care nu a primit-o niciodată de la părinții ei se va regăsi în îmbrățișarea blândă a unui Dumnezeu iubitor.

Când i-am spus aceste lucruri, a încuviințat din cap.

„Știi, exact așa am crezut că va fi. De aceea nu mi-e teamă să mor. Cred că raiul va fi un loc minunat, unde nu mă simt niciodată singură sau tristă.”

„Știi cum cred că va fi cerul, soră? ”

"Cum?" Am întrebat.

„De parcă aș trăi la **Covenant House**.”

Am îngropat-o pe Michelle în urmă cu doar câteva săptămâni. Mi-aș fi dorit să o întâlnesc și să o cunosc așa cum am făcut-o noi. Cred că ți-ar fi plăcut. Știu că ți-ar fi plăcut...

„Centrul Luth Research a raportat recent că 65% dintre toți donatorii au vizitat site-urile organizațiilor non-profit înainte de a scrie un cec, de a lipi un timbru sau de a participa la un eveniment. În mod clar, ei caută motive pentru a dona ... dar doresc (și au nevoie) să fie convinși să facă acest lucru printr-un copywriting puternic specific făcut pentru strângere de fonduri.

Dacă tu cunoști secretele succesului în strângerea de fonduri, vei fi bine poziționat pentru a-ți ocupa locul între cei mai de succes copywriteri din industrie. "